

MI MLADCI

Tea Gruden

Kdaj pridem jaz na vrsto?

Inspiracijo najdem v načinu,
kako tvoje občudovanje
leti od ene do druge,
mene pa nikoli ne zadene.

Sarah

Ti si 5. letni čas

Raje kot v žepu
bi svoje roke imela v tvojih.
Raje kot sama na oblaku
bi lebdela v tvojem objemu,
plavala v njem,
pozabila na grozo in mraz,
na svoj premražen obraz,
odpri mi svojo dušo,
pogrej me v dlaneh.
S teboj je na soncu vroče,
tudi ko pada sneg.

Sarah

Kdo sem jaz?

In ob jutranji kavi,
ko sva oba imela še glavi zaspani,
najini duši v tišino obdani.
Vprašal si, ko si zožil oči:
"kdo si sploh ti?"
5 minut ni nikoli minilo počasneje,
smrt nikoli ne bi mogla priti hitreje,
sedela sem in kot nikoli prej
čutila tvoj pogled na svojem obrazu,
oči, ki iščejo nekaj, kar so prej poznale,
čeprav si jedel svoj sendvič,
kot da se nič zgodilo.

Meni se je po možganih podilo,
kdaj sva izgubila najino idilo,
kdaj in kaj se je v preteklosti zalomilo,
da zdaj me ljubiš na silo.

Ni moglo to vprašanje biti bolj milo?

Povej mi,

me res več ne poznaš?

Najino ljubezen za minulo imaš?

Se v prihodnosti na soncu v objemu druge lesketaš?

Mogoče, ko dokončam skodelico,

spoznam odgovor

ali pa ga že zdaj lahko povem,

pa ne smem

izgovoriti na glas?

Ker potem ne bo več samo moje domišljije izraz?

Naj ti povem,

da je mogoče problem,

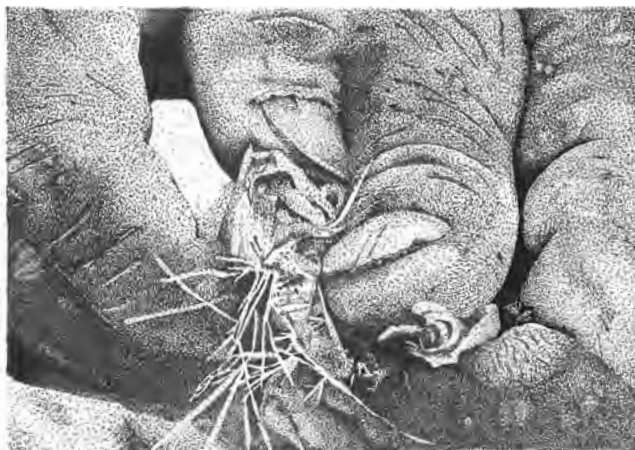
da kdo sem sploh jaz, še sama ne vem?

Sarah

Se poznam?

Vem, kdo sem? Razna taka vprašanja so se pletla po Sarini glavi. Končevala je 9. razred osnovne šole, bila je priljubljena med vrstniki in začel jo je obhajati strah, ali bo tako tudi na srednji. Prvi dan pouka se je zbudila ob zvokih budilke in se še posebno skrbno uredila za šolo. Na avtobusu se je obremenjevala z vprašanji o svoji pričeski, skrbelo jo je, ali se je dobro naličila, je modrček ustrezen, se opazi, da je ena stran prsi večja od druge ... Po vstopu v učilnico so se ji vsi zdeli v redu, z dekleti je v nedogled čakala, s fanti se je šalila. Še posebno eden od fantov ji je padel v oči. Kasneje se je s svojim sanjskim sošolcem kar naprej pogovarjala, tičala sta skupaj in nekoč ji je predlagal nekaj več, hotel jo je videti v nedrčku in hlačkah. Iz radovednosti je privolila. Naslednji dan so jo v šoli vsi čudno gledali, kot da je naredila nekaj slabega. Razvedelo se je za sliko in od takrat naprej so jo vsi imeli za lahko deklo. Po hodnikih so se je dotikali na neprimernih mestih, kar se je vlekelo tako dolgo, dokler ni imela vsega dovolj in si je vzela življenje.

P. Z.

Aljaž Skvarč Božič

Film je moja strast

Že vse od malega vem, da imam bujno domišljijo. Ko sem bila še v vrtcu, me je vzgojiteljica vsak dan posila, da po kosilu otrokom pripovedujem zgodbice. A ne zgodbice, ki smo jih poslušali vsi kot majhni otroci, ampak svoje zgodbice, ki sem si jih izmišljala kar sproti. Moja domišljija se je v osnovni šoli spoprijateljila še z gledališčem in s knjigami. V šoli sem z veseljem opravila vsa domača branja in bralno značko. Doma pa sem pisala svoje kratke zgodbice in pesmice. Kasneje, ko sem se vključila v gledališko skupino, sem se res našla v svojem hobiju. Mentorica je vedno znala izbrati zanimive igre in tudi sama sem se poskusila v preoblikovanju igre ali sem napisala kakšno svojo. Proti koncu osnovne šole sem si predstavljala, kako bi posnela glasbeni video in kako bi potekala zgodba. V srednji šoli sem se res začela poglobljati v filme. Po glavi se mi ves čas podijo ideje o tem, kako ustvariti dober film. Ko pride pri ISZ do tega, da moram posneti triminutni film, imam naenkrat preveč idej, vedno menjam temo filma, in na koncu mi zmanjka časa, da bi posnela kvaliteten film. Hvala bogu, da imam doma dosti časa in snemam kratke filme o čisto preprostih, vsakdanjih stvareh. Zelo sem bila vesela, ko so me v Mladinskem centru Trbovlje povabili k snemanju filma. Nikoli ne veš, morda pa bom nekoč gledala lastni film na velikem platnu.

Klara

Začetek in konec knjige Zaupaj prijateljem

Še zdaj čutim, kako se je moje srce v trenutku razletelo na tisoč majhnih koščkov. Kot da bi močno zalučala stekleni kozarec v steno. A ta kozarec se da nadomestiti, le mojega srca nima na voljo nobena trgovina na svetu. Ko bi vsaj tisti dan sedla v avto in zdaj ne bi čutila te neznosne bolečine. Zaprem oči in vidim očeta in mater, kako divjata po cesti ter se polna ljubezni smejeta eden drugemu. Še vedno mižim in začutim strah, ki je pregnal te iskricе veselja in ljubezni iz njihovih oči. Vidim očeta, ki se je boril, ampak v naslednjem trenutku ju ni bilo več. Minili so tedni, odkar so me prijatelji povlekli iz te nočne more in mi odprli oči. Bila sem jim neizmerno hvaležna in odkrila sem lepilo, ki lahko skupaj zlepi moje srce. Prijateljstvo pa se lahko spremeni tudi v ljubezen. Tako smo se z mojim junakom Lanom in drugimi prijatelji podali na dolgo pot, imenovano življenje. Pripravljeni smo na vse izzive in ovire, saj vemo, da jih bomo lahko premagali skupaj. Zavedam pa se, da bosta name vse življenje z neba pazila dva angela varuha.

Anamari Hribar

Knjiga Zaupaj prijateljem, ki jo je napisala Anamari Hribar, je dosegla drugo nagrado na enaki stopnji (ex aequo). Nagrado je razpisal in podelil Mestni urad avstrijskega mesta Schwanenstadt.

Pia Zorič

Ljubezensko pismo ljubezni

Draga ljubezen, pišem ti. Jaz sem. Želim, da spoznaš moje ime, kakor jaz poznam tvoje. Ti in jaz. To je moje prvo pismo zate, a ne prvič, ko kličem po tebi. Veliko sem slišala govoriti o tebi, a te še nisem spoznala. Veliko ljudi te išče v tujih in neznanih obrazih. Je to lep nasmeh, ki zbledi v množici? Zaman je iskati nekoga ali nekaj, kar noče, da se najde. Ko sem bila majhna, sem te iskala v obrazu svoje matere, iskala sem te v obrazih svojih sovrstnikov ... Videla sem še več obrazov, ki poskušajo najti tebe, Ljubezen. Vsi so te iskali, nekateri našli, pa spet izgubili, spet drugi so te sovražili ... Lahko bi nadaljevala, pa vem, da si to že slišala, Ljubezen.

In kot vsi sem te še kar naprej iskala. Neki fant mi je nekoč pripovedoval o tebi. Skrival se je za tvojim obrazom in mi zatrjeval, da te je našel in da želi deliti košček tebe z mano. Morala bi vedeti, da nosiš samo en obraz. A ne glede na to, koliko tebe mi je dal, se nikoli nisi prikazala.

Čas je mineval in postala sem jezna nate, ker si dopustila toliko ljudem skrivati se za tvojim obrazom, uporabljati tvoje ime v zle namene. Nisem več zaupala, da me boš našla, Ljubezen, in nisem bila več gotova, da obstajaš.

Razvila sem prijateljstvo s fantom z živo zelenimi očmi, ki so mi žgali dušo. Za trenutek sem mislila, da se skrivaš znotraj njega. Vedno bolj je zatrjeval, da te pozna in jaz sem se vedno manj skrivala pred tabo. Nisem vedela, katero različico tebe sem želela najti v njem: prijateljstvo, družbo, zvezo? Zakaj nosiš toliko obrazov, Ljubezen?

Prenehala sem te iskati, ko sem videla, kaj si storila mojim prijateljem. Ljubezen, zakaj si tako kruta? Nikoli jih nisi prišla rešit iz ognja in si jih grdo ožgala.

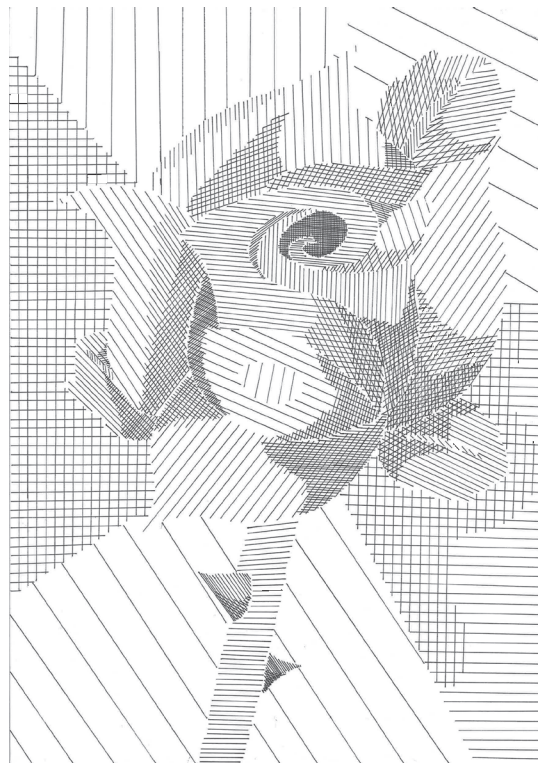
A nekega dne mi je fant s toplimi rokami in lepim srcem zašepetal, da te pozna. Rekel mi je, da mi bo

pomagal najti tebe, a me njegove besede niso takoj omamile. Povedal mi je toliko stvari, Ljubezen. Povedal mi je, da te je vredno počakati in da sem jaz vredna čakanja. Takrat sem te skoraj začutila, a si stekla stran, preden sem se te lahko dotaknila. Nekoč sem ga vprašala, kje se nahajaš, Ljubezen.

Veš, kaj se je zgodilo, Ljubezen?

Popeljal me je do ogledala, me nežno obrnil in v ogledalu sem zagledala tebe.

Zarja Maja Premk

Benjamin Jakob Horvat

Sanje

Kdo sploh sem? Kaj sploh sem? Zakaj se sprašujem o vprašanih, na katera odgovarja nesmisel, v katerem živim? Zakaj se v svojem telesu počutim kot tujec v tuji deželi? Kam so odtavale vse moje misli, ki sem jih znala tako dobro manipulirati? Ali mi je res tako malo mar za ljubezen do mene, da sem izpustila najpomembnejše sanje iz svoje glave? Če bi veter lahko pel, bi zapel pesem mojih sanj, če bi reka lahko hodila, bi odšla po moji poti, in če bi sanje lahko govorile, bi povedale, zakaj se moj svet podira in zakaj mi navdih umira za bridkost.

Bridkost, bridkost v moji senci, ki trepeti nad menoj, ko se na nebu že dela meglica in medtem ko se v soju jutranje zarje prebuja še neprebujeno sovraštvo med mano ter njo.

Med mano ter njo, prečudovito, majhno, čustveno dekletce, ki trepeti pred črmino, ki me obliva v posebnem sijaju in ki v daljini še vedno upa na sijaj pozitivne.

Pozitive, pozitive, ki jo prinese v moj kotiček sovraštva vsaka jutranja zarja in ki z žarki topline ovije svoje roke okoli mojega trepetajočega, golega telesa.

Telesa, obsijanega z majhnim kančkom upanja, da postanem kot ona, prečudovita, majhna, čustvena punčka, v kateri je sreče več kot dovolj za vse njene korenine prijateljstva. Korenine prijateljstva, prijateljstva, ki zadovolji vse njene potrebe materialnosti, v kateri sem se sama vedno izgubila.

Izgubila vsako sled upanja, da bom postala kot ona, prečudovita, majhna, čustvena punčka, ki se mi nasmiha izpod temačnih globlin, ujetih v pozabi.

Ujetih v pozabi, v pozabi same sebe in v črminah mojega srca, črnega, kot da bi se v njem izgubila vsaka sled napačnih misli.

Napačnih misli, besednih poezij, ki izražajo joko-joči strah pred menoj, da se bom za vedno izgubila v temačnosti današnjega sveta.

Današnjega sveta, sveta, v katerem bi v soju ponaredkov perfekcije zatavalo še kako nedolžno, prečudovito, majhno, čustveno dekletce.

Dekletce, krhko ter občudovano, obarvano s toplino korenin, s katerimi se obdaja ter raste kot drevo, ki ga ne vzame črna noč.

Črna noč, noč v kateri sem se prebudila, ko sem prvič ustvarila njo.

Njo, obdano z zaščito pred krutostjo, katere bolečina me je zadela vsakič, ko sem zagledala prečudovito, majhno, čustveno dekletce v njenem prozornem svetu.

Prozornem svetu, svetu, v katerem sem pustila vsako pesem, ki opeva mojo božanstvenost in svojo dušo.

Dušo, svetlo in razigrano, katere svet sem zapustila v krikih potresa, ki so ga stresli name v potoku jeze.

Potoku jeze, jeze, v kateri so odrasli in v katero so majhni demoni teme odnesli tudi mene, prečudovito, majhno, čustveno dekletce, ki ga vsako jutro vidim v ogledalu.

Ogledalu svetle preteklosti, ki sem jo pustila za sabo v mlajših dneh, ko zora še ni vpila po zgodnjih urah in ko so korenine brezbrizno raste v otroški razigranosti.

Otroški razigranosti, razigranosti, ki je izginila, ko so mi temni demoni začeli oblikovati ponaredek perfektnosti, v kateri sem tako zelo želela živeti.

Živeti, oh, veš, kako si želim živeti, čutiti in bežati nazaj v spomine prečudovite, majhne, čustvene deklice, ki so jo tako nemilo iztrgali iz objema topline.

Sara

Ljubezensko pismo samemu sebi

Kdo sem jaz? To je vprašanje, ki si ga zastavimo vsaj enkrat v življenju, nekateri celo večkrat. To vprašanje je dovolj, da zaradi njega pišemo knjige in snemamo filme. To je vprašanje, ki si ga ljudje moramo zastaviti. Ko se to vprašamo, večkrat pomislimo, kaj smo dosegli, kaj si želimo doseči, kakšna oseba smo ... To je bilo vprašanje, ki sem si ga v zadnjem letu zastavil nešteto krat. In mislim, da je bilo prav, da sem si ga, saj zdaj vem, kdo sem. No, vsaj upam, da vem, kaj sem. Vprašanju, kdo sem, pa sledi vprašanje, kaj imam rad na sebi. Na meni mi je vseč, da imam strast do nečesa, kar bi rad počel vse življenje, in se trudim ta cilj tudi doseči.

Mislim, da sem dober prijatelj, ker bi najraje vsako sekundo svojega življenja preživel s tistimi, ki mi pomenijo največ, ker me ves čas skrbi zanje in ker bi dal svoje življenje zanje, saj so res dobri prijatelji in si to zaslužijo. Pomagali so mi v najhujših časih in za to sem jim zelo hvaležen. Rad bi pomagal ljudem, saj se vsakič, ko komu pomagam, počutim tako neverjetno. Tega občutka ne znam razložiti, ampak vem, da me mnogi lahko razumejo. Moji starši mi že od nekdaj govorijo, da si preveč želim pomagati drugim in da najraje poskrbim, da bo meni lepo. Saj imajo prav, ampak ne razumem, zakaj si ljudje ne bi smeli pomagati. Če se imamo radi, zakaj ne bi drug drugemu pomagali prebroditi vsakršne težave. Včasih se je treba vmešati, ker obstajajo stvari, za katere se je vredno boriti. In to so stvari, ki nas naredijo za osebo, kakršna smo. Pravzaprav to niso stvari, ampak ljudje. Naši prijatelji, naša družina in celo tisti, ki si nas želijo prizadeti, čeprav se tega ne zavedamo. Vsi ljudje imamo svoje demone, svoje strahove, ki jih skrivamo pred svetom. Ampak zakaj bi jih, saj jih imamo vsi. Strah, jeza in žalost so občutki, zaradi katerih smo človeški.

Vsi imamo svoje hibe in mislim, da sem ravno jaz tista oseba, ki jih ima največ težav. Včasih, ko mi neke

ni najlepše, se zaprem vase in se odtujim od ostalih, včasih sem malce preveč občutljiv, preveč me skrbi, kaj si drugi mislijo o meni, in popolnoma se mi utrga, če kdo kaj reče čez tiste, ki jih imam rad. Nerad to povem, ampak nekoč sem skoraj napadel nekoga, ki je žalil moje starše, čeprav jih sploh ni poznal. In ravno to je razlog, da ne razumem, zakaj sem si to tako gnal k srcu. Verjetno zato, ker je vendarle žalil moje starše, ki me imajo radi in mi želijo le najboljše. Vem, da sem vse, le popoln nisem. In to mi je vseč. Vseč mi je, da se o svojih napakah lahko pogovorim z ljudmi, pa ni pomembno, ali so starši ali prijatelji. Želim si veliko stvari, predvsem pa si želim biti ljubljen, nočem biti sam, kajti kadar sem, se počutim, kot da bi se stene zapirale okoli mene in začnem razmišljati le o najslabših stvareh. In te misli mi niso vseč, saj so vedno o tem, da me nihče nima rad. Ta občutek sem največkrat dobil v prvem letniku srednje šole, ampak potem sem se dobil s svojimi prijatelji in ugotovil, da so ljudje, ki me imajo radi. Ne vem, zakaj sem večino šolskega leta mislil, da me nihče nima rad, čeprav sem vedno še isti dan ugotovil, da to ni res. Verjetno je to le človeška narava. Ljudje se moramo zavedati, da bomo vsi šli skozi težke čase in je boljše, da jih skupaj prebrodimo, kot da ostanemo sami in osamljeni. To je še ena stvar, ki mi je vseč na meni. Imam svoja prepričanja in ne bom dopustil, da mi jih kdo spremeni. Mislim, da sem dovolj odločen za to. Zadnje leto ni bilo najboljše zame. V glavi sem moral preleteti mnogo stvari in zdaj se počutim veliko bolje. Se bodo moji občutki žalosti in obupa vrnili? Mogoče. Ampak vem, da bom takrat pripravljen nanje. Vsak človek se mora imeti rad. Jaz imam rad sebe. Vsak človek mora imeti rad druge in jaz imam rad druge ljudi. Človek ne more imeti rad nikogar drugega, če nima rad samega sebe. Če kaj vem, je to, da se bo zmeraj našel kdo, ki te bo poskušal

zlomiti. Navsezadnje zna svet biti kar krut. Življenje bo vsakogar vsaj enkrat vrglo na trda tla, in če ta človek ni dovolj močan, bo ostal na tleh. Iskreno priznam, da mi besede o tem, kaj imam rad na sebi, gredo težko na papir. Vem, da se imam rad, in vem, da imam rad druge ljudi. Nihče ni nikoli sam, čeprav se tako zdi. Vedno je nekje nekdo, ki ti je pripravljen pomagati, ampak ta oseba mora biti res dobra, da res pomaga drugim in ne le sebi. Mislim, da je dandanes človek pripravljen dati veliko manj za sočloveka kot nekoč. Ne vem zakaj, ampak tega ne razumem. Ljudje smo zapletena bitja z zapletenimi mislimi in občutki. Vsak živi po svojih načelih in vsak ima rad sebe. Kot sem že večkrat rekel: »Jaz imam rad sebe!« Ampak o tem ne bom veliko govoril. In upam, da imajo tudi drugi ljudje radi sebe, ne glede na to, od kod so, katerega spola so, katere rase, spolne usmerjenosti, verskega prepričanja ... Vsi smo si enaki in vsi bi morali imeti radi sebe in druge. Zakaj? Ker vsaka ljubezen iz posameznika naredi človeka, človeka s srcem.

Kulturno društvo Josipine Turnograjske Preddvor, ki je bilo ustanovljeno v čast prvi slovenski pesnici, pisateljici in skladateljici Josipini Turnograjski, že vrsto let razpisuje natečaj za najboljše ljubezensko pismo med mladimi v Sloveniji.

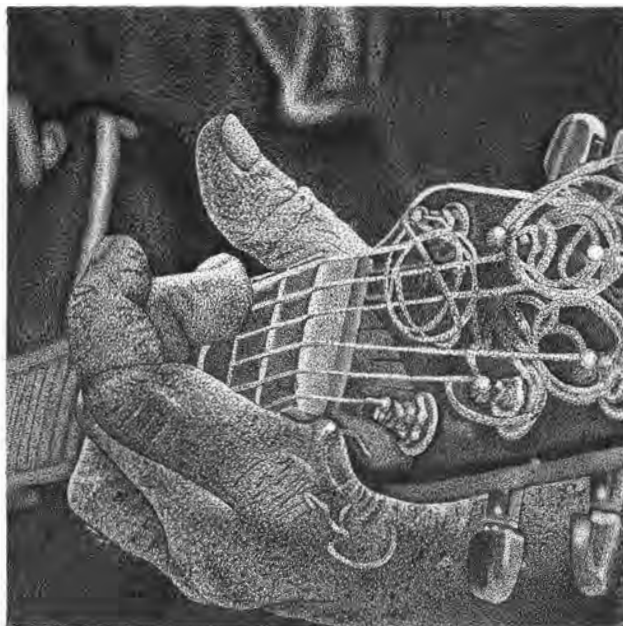
Letos smo na tem natečaju prvič sodelovali tudi 3 dijaki naše šole: Rene Borštnar iz 2. d ter Sabina Sijamhodžić in Sara Janevski iz 4. e. Pod mentorstvom profesorice Barbare Iskra Šarec smo napisali pisma, katerih tema je bila ljubezen do samega sebe.

Med 60 pismi srednješolcev iz vse Slovenije je Sabina Sijamhodžić prejela priznanje, jaz pa sem dosegel 8. mesto in prejel posebno priznanje.

V nedeljo, 30. 9. 2018, je bila v Preddvoru podelitev, na

kateri so bili skoraj vsi dobitniki nagrad. Vsak od nas je moral priti na oder in prebrati svoje pismo na glas. Sprva tega nisem hotel storiti, a sem potem le zbral pogum in prebral svoje pismo. Ugotovil sem, da ni bilo tako zelo hudo. Kot nagrado za osmo mesto sem dobil priznanje, čokolado in lesen svinčnik v obliki silhuete Josipine Turnograjske. Zadovoljen sem z osmim mestom, ampak vem, da bi lahko bilo boljše. Najverjetneje bom naslednje leto spet poskusil, ampak o tem bom mogoče pisal naslednje leto. Do takrat pa bom imel to priznanje v spomin na to izkušnjo.

Rene Borštnar

Melisa Špelič

Ljubezensko pismo

Veliko ljudi govori o ljubezni, ki se odvija med dvema človekoma. Zelo malo jih pravzaprav govori o ljubezni, ki jo čutimo do sebe, čeprav je ta veliko pomembnejša kot katerakoli druga vrsta ljubezni, ki jo lahko občutimo. To je ljubezen, ki bi nas morala spremljati celo življenje in ki je ne bi smeli nikoli zaničevati.

Najstniška leta sem začela na nasprotni strani samospoštovanja in ljubezni. Moje mnenje o sebi mi je skozi življenje oblikovala družba. Kot otroku mi je bilo vseeno za druga mnenja, z leti pa mi je bilo vedno bolj mar, ali sem ljudem všeč ali ne. Vedno je bilo po mnenju drugih z mano nekaj narobe. Bila sem presuha, preveč temne polti, preveč divja, in ko sem se zaradi drugih spremenila, preveč mirna in premalo suha. Vedno je bilo na meni nekaj odveč in nisem mogla ustrezati nekemu modelu, ki ga je oblikovala družba, po katerem bi bila sprejeta med sovrstnike. Vsi ti občutki nemoči, ko ne moreš spremeniti tega, kar si želiš, ali popraviti svoje nepopolnosti, so psihično preveč naporni. Ko pogledam nazaj, vidim, kako neumno je bilo moje prepričanje, da moraš biti ljudem všeč, da si lahko drzneš imeti rad samega sebe. Bila sem kot žoga, ki so si jo igralci podajali na vse smeri, kajti ko si bil všeč enemu, drugemu nisi bil več. Bila sem kot ladja, izgubljena sredi oceana, ki ne vidi kopnega in počasi tone v temnih globinah svojih misli in strahov. Takrat sem spoznala, kako glasna je pravzaprav lahko tišina, ko ne moreš ubežati grdim besedam, ki si jih slišal o sebi in se ti kot pokvarjena plošča vsako minuto glasneje znova in znova ponavljajo v mislih. Sprevidela sem, da bom v svoji koži dlje kot kjerkoli drugje in da bi se morala v njej počutiti kot doma, ne pa kot na bojišču, kjer nikoli ne bo konec vojne, saj ne moreš nikoli ustreči prav vsem. Začela sem se gledati v drugačni luči, z malo truda v veliko svetlejši kot prej. Začela sem iskati svoje dobre lastnosti, medtem

pa so slabe bledele kot stare rane. Ko sem se končno zavedela, da je pomembno samo moje mnenje in da o svoji samopodobi odločam samo jaz, so vsi igralci postali nepomembni, moja ladja je končno priplavala do otoka, grde besede pa so utihnile in ostale le to, kar so: samo besede brez pomena. To je bila zame prelomna točka, ki se je na srečo zgodila že okoli mojega dvanajstega leta. Končno sem se osvobodila vseh negativnih komentarjev, ki so bili zame kot okovi, ki so mi preprečevali, da postanem točno to, kar bi morala biti, ugotovila sem, da je spreminjanje samega sebe z razlogom, da ustrežeš nekemu nerealnemu idealu, ki sem ga hotela doseči, moja največja napaka in največja neumnost, ki sem jo naredila. Veliko dela je bilo potrebno vložiti, da sem si lahko ustvarila novo prepričanje o sebi. Postala sem jaz z vsemi lepimi in grdimi stvarmi, ki so bile del mene, in na to ne bi mogla biti bolj ponosna, kot sem. Sprejela sem se takšno, kot sem. Začela sem se spreminjati v najboljšo verzijo sebe in s tem vedno bolj vzljubila osebo, katera sem postala. Če se zima lahko spremeni v pomlad, zakaj ne bi tudi moja ljubezen, ki jo čutim do sebe in je bila na začetku ledena kot največja zima, zacvetela kot prva cvetlica, ki oznanja pomlad. Rada se imam, vendar te ljubezni do sebe ne nosim na zunaj. Prišla je iz notranjosti, to je tiha samozavest in spoštovanje do osebe, ki jo vidim v ogledalu. Iz sebe sem s trdim delom sčasoma zgradila dinastijo, ki je nič ne more pretresti, kaj šele podreti, in vem, da imam še dolgo pot pred seboj, vendar se veselim vsakega truda, saj se zavedam, da bosta nekoč ves vložen čas in trud poplačana. Ko se končno vzljubiš in se ceniš tako, kot si zaslužiš, vidiš svet skozi drugačne oči. Ljubiti sebe je nekaj najlepšega, kar lahko izkusiš v življenju, in občutek, ki bi ga moral poznati vsak. Opazila sem, da je ljudem, ki sem jih želela v družbi, veliko bolj pomembno, da si svoja

Hvaležna sem ...

oseba, ne nekdo, ki se samo pretvarja. Ti prijatelji so mi nato pomagali pri tem, da sem dokončno vzljubila sebe, in mi pokazali, da pravi prijatelji od mene ne bodo zahtevali, da se prilagajam drugim. Ne glede na to, koliko si želimo biti popolna oseba, se trudimo zaman, saj popolna oseba ne obstaja. Obstajajo samo realne osebe z vsemi svojimi tako imenovanimi napakami in nepopolnostmi, ki jih naredijo le še lepše. Svet je zame postal lepši in mirnejši kraj, moj korak pa lahkoten, saj končno nisem več živela z mislijo, da nekdo spremlja in ocenjuje vsak moj premik.

S to izkušnjo sem se naučila, da nič ni tako pomembno kot to, kar čutiš do sebe. Pravijo, da je ljubezen najlepša stvar na svetu, po mojem mnenju pa je ljubezen do samega sebe najpomembnejša stvar, ki je kritična za preživetje v tem norem svetu, v katerem živimo. Svoje preteklosti ne bi nikoli spremenila, saj sem le skozi to izkušnjo, v kateri sem hotela doseči neki ideal, spoznala, da sem takšna, kot sem, z namenom, da ustrežem sebi in nikomur drugemu. Najpomembnejša lekcija, ki sem se je naučila v življenju, pa je, da je ljubezen, ki jo čutimo do sebe, zelo krhka stvar in da ji včasih nismo dobri skrbniki. Skozi dneve se premikamo nemočni v upanju, da ta ljubezen preživi, namesto da bi jo negovali, kot si zasluži, in je ne jemali za samoumevno.

Sabina

Hvaležna sem za prijateljstvo med nama
ti si moja tolažilna rama.

Hvaležna sem za najine sanje,
kako skupaj misliva nanje.

Hvaležna sem za tvoje napake,
brez njih ne bi bile prijateljice take.

Hvaležna sem,
da sva tukaj, saj veš, za vedno skupaj.

R & AN

Hvaležen sem za življenje
in da na vrtu raste korenje,
ki je dobro za oči,
da lahko vidim vse te lepe stvari.

Srečen sem, da sonce sije, in ponoči,
da mi spanec napolni baterije,
da lahko vse raztrgano zašijem
in delam to, v čemer res uživam.
Imam privilegij, da imam kaj jesti,
in če srečam reveža na cesti,
mu lahko pomagam do zelene veje,
čeprav se on ves čas že smeje.

Ko pogledam v vesolje,
vidim, da nam prav lepo je,
res smo majhni na tem svetu,
a smo ponosni,
da živimo na tako lepem planetu.

N. N.

Toplota

Čutim hlad v svojih rokah,
mrzlotu v duši, samoto v mojih nogah,
počutim se, kot da se v meni nekaj ruši.

Spravim se iz hiše,
brez upanja, brez volje,
ne pričakujem, da bo bolje.

Takrat on se prikaže,
njega popolna lepota.

Proti meni seže,
roke mi pogreje njegova toplota.

Čutim toplino v življenju,
njegovo roko v svoji,
ptički pojejo o hrepenenju,
moje srce pa o njem.

A. H.

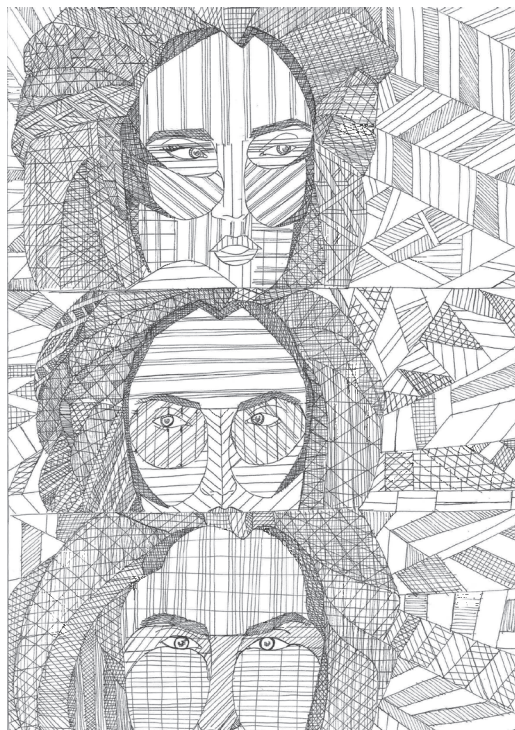

Jona Celarc

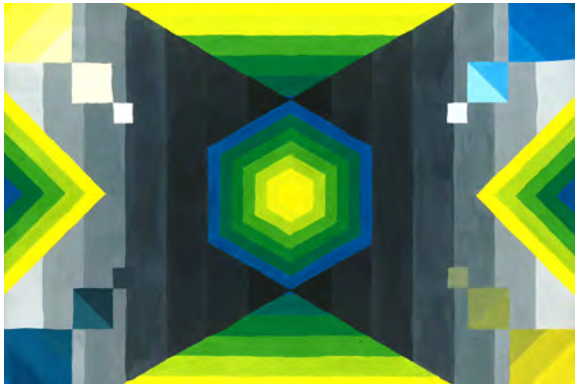
Pismo moji generaciji

Kaj se nam je zgodilo? Postali smo hladni, vsak gleda samo sebe in edini cilj je zadovoljiti svoje potrebe, ne glede na to, koliko škode narediš. Ne poznamo se več, obnašamo se, kot da smo edini na tem planetu. Sploh se več ne pogovarjamo, ves dan gledamo v te hudičeve telefone. Postali smo roboti in ne vem, ali se tega sploh zavedamo. Kaj se je zgodilo s porijateljstvom, ko si vedno tu za nekoga in on zate. Ob teh vprašanjih se mi jeza zaje v kosti. Moramo se spremeniti in najprej pogledati sebe. Moramo postati boljši ljudje. Za začetek je pomembno zavedanje, da nekaj ni v redu.

Nina Mihelič

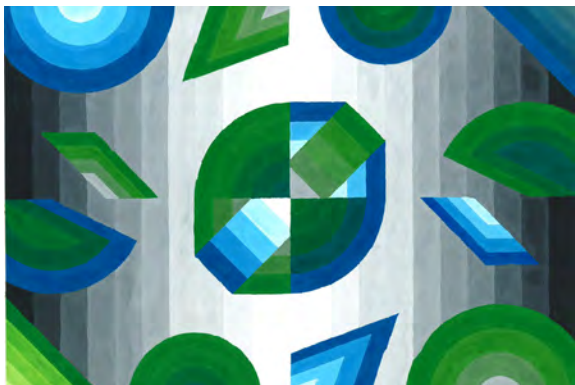
Leonora Panonska

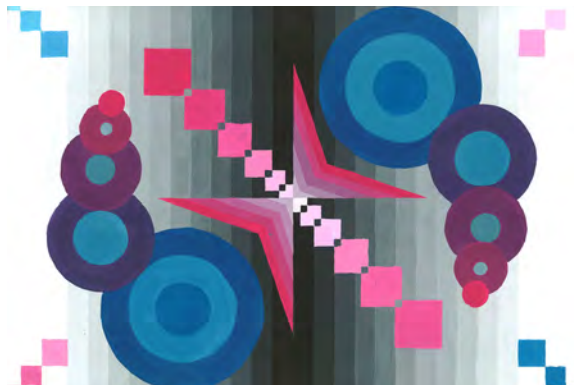
Nika Pavrič

Aljaž Skvarč Božič

Domen Zaviršek

Klara Primožič

Tadeja Kopčič

Rok Grašič

Živa Ilić

Lana Jovanovič

Hana Vrhovšek

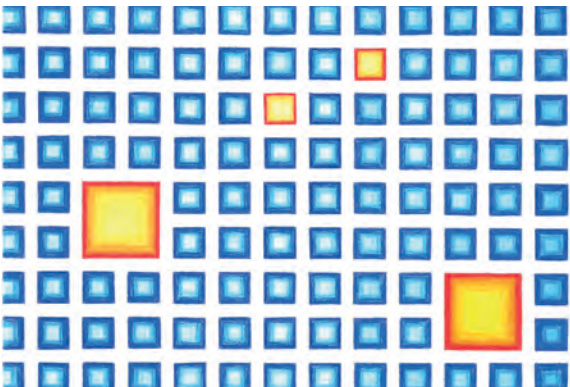
Lana Jovanovič

Mark Lukič

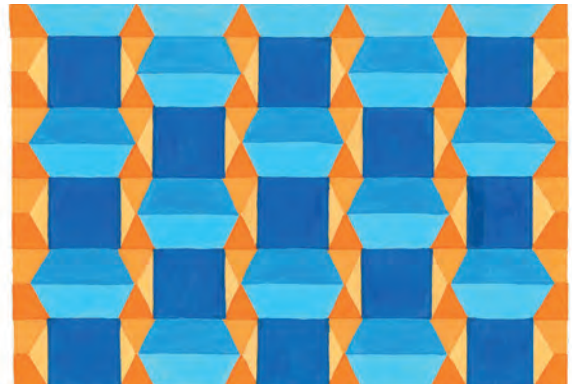
Tea Bobnar

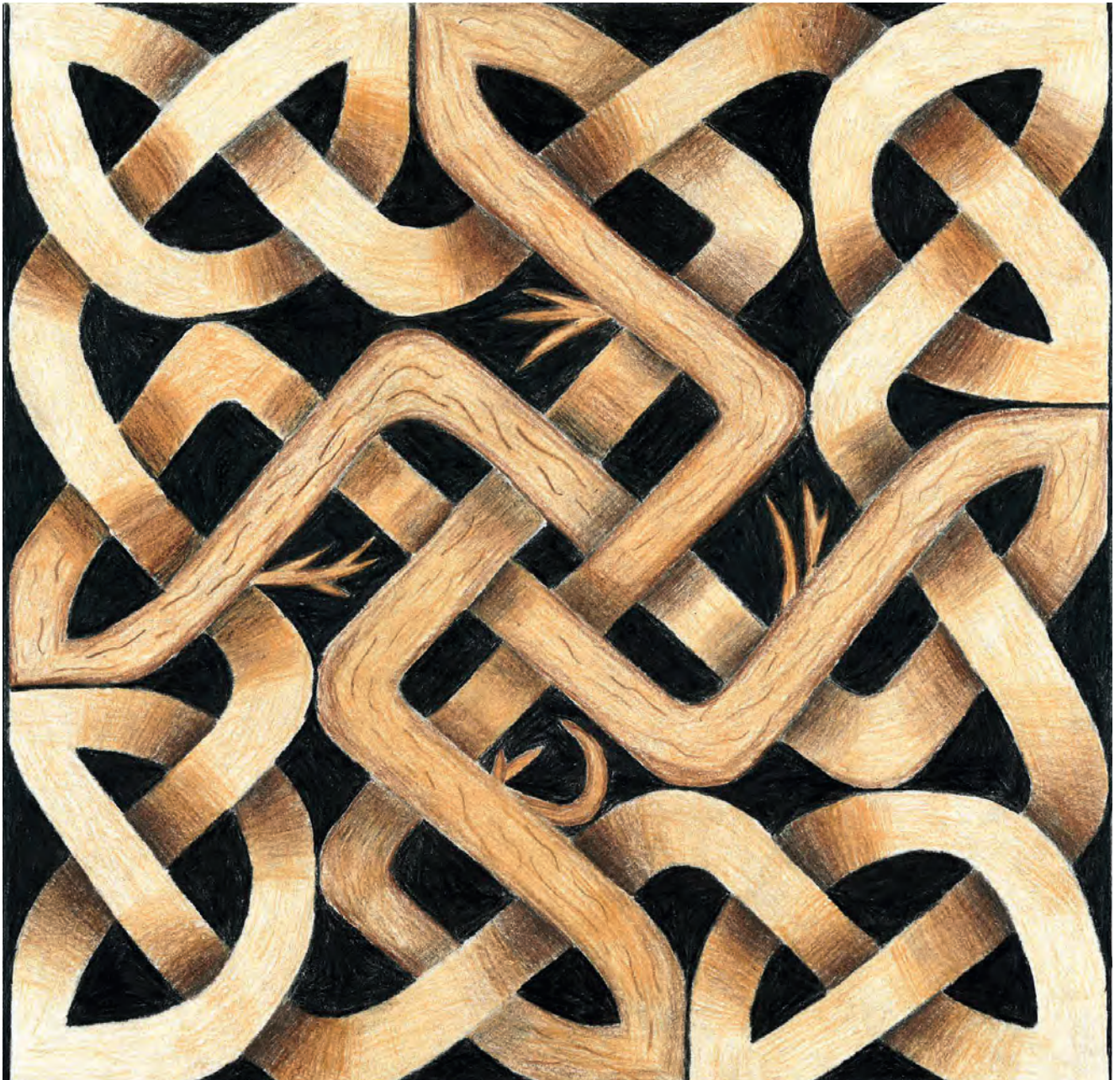
Teja Žunič

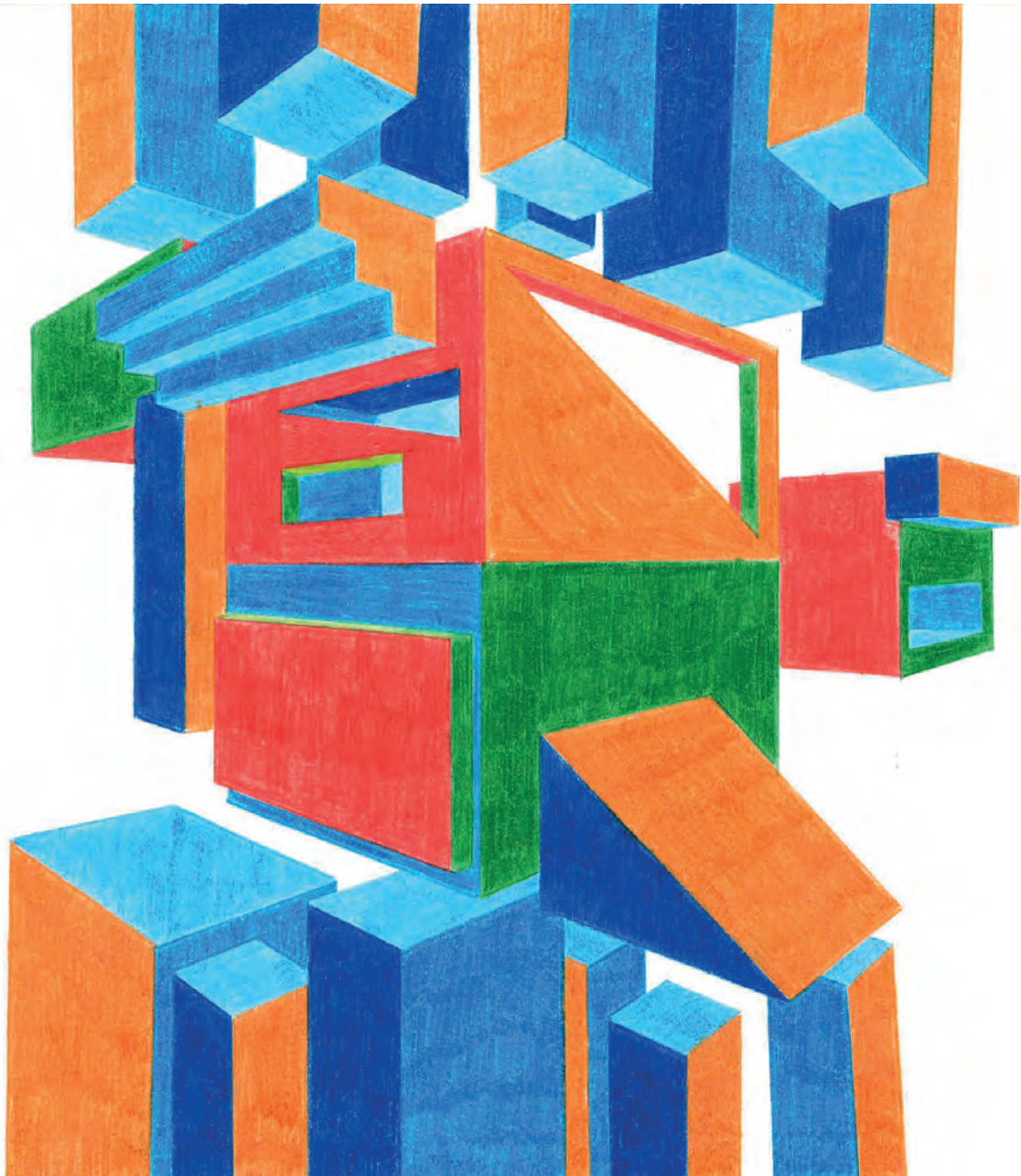
Melani Jagodic

Hana Vrhovšek

Klemen Olenik

Tyana Rendić

Lovro Valentin Golob

Pika Vrhovnik

Pia Zorič

Urška Ogorevc

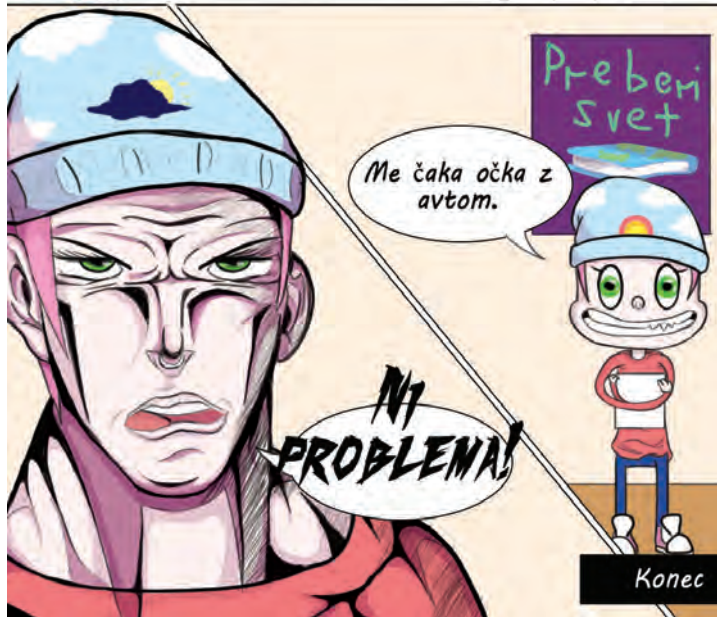
Aleks Oblesčak

Špela Bohorič Lah

Petja Škrubej

Kaj bi naredil?

Kaj bi naredil? Kaj bi naredil, če bi se zbudil negiben, nemočen? Ne bi vedel, kje si, kaj se dogaja oz. kaj se je zgodilo. Vso svojo moč bi porabil, da bi se razširile veke. Svetloba zunanjega sveta bi zarezala v tvoje oči, kar bi bil prehud udarec. Osredotočiš se na svoja usta. Ugotoviš, da imaš v njih napeljana cevka. Prav tako v nos. Poskusiš premakniti glavo, pa ne gre. S tvojim telesom je nekaj narobe, ne uboga te tako, kakor bi te moralo. Kaj bi naredil? Nato pa ti pomagajo možgani. Spomniš se le nekaj odsekov, ne celote. Spomniš se zabave in popivanja. Izgubil si nadzor nad vozilom, hitrostjo, nad seboj ... Predstavljaš si, da bi imel v avtu še svoje prijatelje. Kaj bi se zgodilo z njimi? Namesto da takrat v bolnišnici razmišljaš, kaj bi naredil drugače, to stori že dan prej. In kaj bi naredil? Ne bi sedel alkoholiziran za volan, ker je v tej igri tvoje življenje.

Anamari Hribar

Teja Perko

Bodi svoj, ne izložbena lutka

Ko hodiš med ljudmi, se smehljaš, si nadeneš masko brezskrbnosti in svobode, veselja ter ljubkosti. Zakaj? Zakaj ljudje skrivamo svoje misli in srca, da bi bili všeč drugim, pa ne le drugim, temveč tudi sebi?

Ko se pogledaš v ogledalo, vidiš vse, razen ljubkosti. Podzavest mi sicer pravi: »Koga briga,« vendar roka seže po ličilih.

Ko spoznavaš svet okoli sebe in čutiš, da je prava lepota v sprejemanju in negovanju samega sebe, kakršen si, le takrat si lahko zares svoboden.

Brezskrbnost in veselje sta del najstniških src, ljubkost in lepota pa njihovih misli.

Patricija Krmelj

Sem vrtnica, sem to, kar sem

Ljudje se dandanes preveč obremenjujejo, kako so videti, s čim se ukvarjajo, in ali jih bodo ljudje sprejeli medse. Pa vendar je to čisto vseeno, saj če te ljudje ne morejo sprejeti takšnega, kot si, niso pravi zate, niso tisti, s katerimi naj bi se družil. V življenju moraš početi tisto, kar te veseli, tudi če te drugi zaradi tega zaničujejo ali ponižujejo. Važno je, da je tebi lepo, ti boš gradil svojo prihodnost, drugi tega, kar boš imel ti, mogoče ne bodo nikoli imeli. Ostani to, kar si, ne pretvarjaj se zaradi drugih.

P.

Moje vrednote

Kaj je to vrednota? Tega izraza skorajda ne poznamo. Vse nam je samoumevno. Želimo si nov telefon in ga dobimo, zaželimo si nove čevlje, oblačila, spet vse dobimo. Seveda smo vseh teh stvari veseli, pa jih spoštujemo? V veliko primerih ne. Rečemo samo: »Hvala, oče, hvala mati«, a vse skupaj že čez tri dni pozabimo. Premalo spoštujemo starše, ki bi za nas naredili vse na svetu, in prijatelje, ki nas vsak dan čakajo v šoli. Zakaj teh stvari ne opazimo? Zaprti smo vase in buljimo v telefon, ki je vedno najnovejši in najboljši, če pa ni, nismo sprejeti v družbo. Danes sem opazoval neki par. Bila sta nasmejana in dobre volje, slepa za druge. Verjetno telefona in računalnika ne uporabljata pogosto, zato sta bila tudi bolj navezana drug na drugega. Pomislil sem, da bi morali biti včasih vsi slepi, da bi »videli«, kaj je v življenju najpomembnejše. Vsak dan pomislim, kako sem srečen, da imam starše, prijatelje, sošolce, brata, stare starše, saj mi oni pomenijo vse na svetu.

N. D.

Živimo v državi z uničenim sistemom, vodilnim je pomembno, da so pomembni in da veliko zaslužijo. Nekateri pravijo, da denar sicer ni pomemben, spet drugi, da je denar sveta vladar. Oboji imajo prav. Denar ni najpomembnejši, vendar je življenje lažje, če ga imaš. Z denarjem plačamo zdravila, zavarovalnico ter najpomembnejše – hrano in pijačo. Tako lahko preživimo.

R:A:

Ena izmed mojih največjih, če ne celo največja vrednota, je zame zvestoba. Vedno se mi je zdelo, da jo je treba postaviti nad ostale vrednote. Zvestobe sem se naučil že v mladih letih, ko sem bil hvaležen za vsakega prijatelja, ki sem ga imel in mu nikoli nisem

obrnil hrbta. Ko smo tekmovali v karateju, smo se med sabo vedno spodbujali in podpirali. Tudi v športu najdeš prave prijatelje. Če bi bilo več zvestih ljudi na svetu, bi se vsi bolje razumeli in lažje šli skozi težka obdobja, ki pridejo in grejo. Ena izmed vrednot, ki jo cenim, je tudi sočutje do vseh živih bitij. Že majhnemu otroku so mi starši pripovedovali, zakaj ne jemo mesa, rib in jajc. Po svojem obdobju introvertiranosti pa sem se začel tudi več pogovarjati z ljudmi, ki so imeli razne težave, travme in strahove. Nikoli nisem prenašal medvrstniškega nasilja, vedno sem bil pripravljen pomagati šibkejšim. Včasih tudi z zavedanjem, da se kakšne stvari ne bodo končale najbolje zame. Sočutje je pomembna vrednota, ki povezuje ljudi na ravni socialnih odnosov.

M. B.

Moja vrednota je zaupanje. Predvsem se mi zdi pomembno zaupanje med prijatelji. Prijateljstvo je gotovo najdragocenejše, kar se nam lahko zgodi. Vendar dobro prijateljstvo ni samoumevno, zanj moramo skrbeti. Ne smemo prikrivati svojih čustev, o njih moramo govoriti, pomembno je spoštovanje med osebami, skrbeti moramo drug za drugega in varovati skrivnosti. Med seboj se dopolnjujemo in si zaupamo tudi naše šibke točke. Nihče ni popoln, torej moramo spregovoriti tudi o naši nepopolnosti, in če spregovoríš, si slišan.

M. M.

Poznamo ogromno vrednot. Nekatere so nekomu pomembne, drugemu pa ne. Iskrenost se zdi nekaj običajnega, meni pa je ena najpomembnejših vrednot. Danes si mnogo ljudi laže, samo da ne bi izstopali. Pomembno je biti drugačen od drugih, saj če bi si bili enaki, bi bilo dolgočasno.

Ceniti bi morali tudi pravo prijateljstvo. Vsak si zasluži najmanj enega dobrega prijatelja, ki bi mu lahko vse zaupal in ki ga ne bi obsojal. Do soljudi moramo biti prijazni in spoštljivi, saj si tako lahko najdemo prijatelje. Pomembno je tudi, da gledamo pozitivno in ne le negativno. Ostati moramo optimistični.

K. R.

Rad vidim ljudi, ki si dandanes še stojijo ob strani. V današnjih časih ni več posluha za naklonjenost, družabnost, izražanje prave ljubezni, dobrote ... Ni več časa. Ljudje so postali nestrpni, neučakani, ne prisluhnejo bližnjim. Ritem življenja je hiter, ljudje so pod stresom, nervozni in sitni, neprespani, morda zaradi pritiskov v službi ali težav v osebem življenju. Najbolje bi bilo, da bi se za trenutek ustavili, začasno prenehali z delom in si vzeli čas zase in svojo družino ter za vse svoje bližnje. Sprostiti se je treba, se sprehoditi po naravi, se veseliti najmanjših malenkosti in iz življenja potegniti kar največ lepih trenutkov.

Ne maram pa, da je kdo nasilen, da je rasist in da mu ni mar za okolje. Svet bi moral obstajati brez vojn, brez nepotrebnih odpadkov in revščine.

J. B.

Ljudje bi morali biti prijaznejši drug z drugim. Škoda, da je na svetu preveč sovraštva. Pogovor in dialog ter poslušanje drug drugega bi rešili marsikatero težavo. V strpni družbi bi bila sprejeta tudi drugačnost. Če človek pogleda vase in si vzame trenutek časa, se bolje razume in je srečnejši, takšen pa je tudi sprejemljivejši za okolico, ki ga bogati, tako kot tudi on njo.

F.

Med vrednote štejem svobodo, prijateljstvo, družino, izobrazbo, skrb za naravo ... Zame je najpomembnejši odnos do sočloveka in tudi do drugih živih bitij, do živali in rastlin. Sem vključujem odnos

do svojih prijateljev, družine oz. družinskih članov, do ljudi, ki jih imaš rad, pa tudi do tistih, ki jih imaš malo manj rad, do ljudi, ki jih ne poznaš, do vseh živalskih vrst, tudi takih manj priljubljenih, skratka, da skrbiš za celotno naravo. Odnos do živih bitij mora biti prijazen, strpen, uvideven, iskren, pripravljen moraš biti priskočiti na pomoč. Ne smemo namerno škodovati drugim. Če bi vsi imeli lepši odnos do narave, rastlin in živali, predvsem pa do sočloveka, bi se izognili veliko težavam in prepirom, svet bi bil veliko mirnejši, prijetnejši, veselejši kraj.

M. K.

Ena mojih največjih vrednot so dobri odnosi v družini. Edini ljudje, ki ostanejo in so s tabo, so tvoja družina. Vsi te lahko zapustijo. Odidejo tvoji prijatelji, ljubimci ... samo tvoja družina je tista, ki te ne more nikoli zapustiti, tudi ob nerazumevanju in prepirih te bo imela na poseben način rada in ti bo stala ob strani v dobrem in slabem. Pregovor pravi, da kri ni voda, tako da vedno poiščeš in najdeš pomoč pri družini. Po navadi se z družinskim članom prepiraš zaradi nepomembnih stvari, sploh z bratom ali sestro, ampak na koncu se vedno pobotaš, čeprav je včasih težko, saj moraš priznati svoje napake. Spoznavaš pa tudi, da čeprav si si z nekom v sorodu, sta si popolnoma različna. Čar življenja je v razločnosti in sprejemanju drugačnosti. Ceniti moramo stvari, ki jih imamo, in si ne smemo želeti nemogoče. Nekdo ima veliko družino, pa bi raje imel manj ljudi okoli sebe in več miru, tisti, ki pa družine nimajo, si želijo imeti veliko ljudi v svoji okolici. Najdragocenejši v našem življenju so naši starši, ki so vedno ob nas, ko jih potrebujemo.

S. S.

Odnos v družini med družinskimi člani je po mojem mnenju najpomembnejši odnos med ljudmi. Mislim, da so dobri odnosi v družini in med družinskimi člani,

ki se med seboj podpirajo, zelo pomembni za razvoj človekovega značaja. Veliko ljudi, ki pridejo iz družin, v katerih se člani med seboj ne podpirajo, ne pogovarjajo ali pa ne ohranjajo stika, ima težave v življenju, ves čas pogrešajo ljubezen in težko živijo zaradi tega čustvenega primanjkljaja. Tudi sami težje navezujejo stike in ohranjajo tople družinske odnose. Zdi se mi škoda, da bi, če prihajaš iz povezane družine, z odraščanjem izgubil stike z družinskimi člani. Je pa vprašanje, katera družina je pomembnejša: tista, iz katere izhajaš, ali tista, ki si jo sam ustvariš? Po mojem sta obe zelo pomembni, a novo nastala, tvoja družina je še pomembnejša, tako za razvoj človeštva kot za razvoj otrok. Moja najpomembnejša vrednota je zato družina.

L. K.

Najbolj cenim življenje in naš planet, kajti zdi se mi skoraj neverjetno, da živimo na planetu, ki je ravno prav oddaljen od Sonca. Imamo vse, kar potrebujemo za življenje na njem. Veliko ljudi tega ne ceni in brezobzirno uničujejo vse, samo da zaščitijo sebe in svojo korist. Premalo storimo za to, da se življenje na tem lepem, zelenem planetu ne bi ustavilo. Kupujemo drage izdelke in živimo v laži.

L. V.

Človek v današnjem svetu je poln razvad, ki mu lajšajo življenje. Zdi se mi, da premalo cenimo čisto vodo, hrano, prijatelje ... Hvaležen sem za prijatelje, ki jih vidim vsak dan, ceniti pa jih znam samo ob posebnih dogodkih. Brez prijateljev je dolgočasno, tega si pa nihče ne želi. Sam vem, da ko sem žalosten ali se mi zgodi kaj nenavadnega, to najprej povem prijateljem. Prijatelj je človek, ki se mu lahko zaupaš, se zatečeš k njemu, ko ti je težko. Pravih prijateljev je malo, vendar ko ga najdeš, ga nikar ne izpusti, bodi iskren z njim in vzemi si čas zanj. Brez stika s človekom smo nič, ravno

to nas dela ljudi in prijateljstvo je nadvse pomembno za naš obstoj in duševni razvoj.

M. E.

Meni veliko pomeni, da imam streho nad glavo in da nisem lačen, kajti nekateri nimajo niti tega. Mi imamo ogromno privilegijev, ne zavedamo se tega, kaj pomeni živeti v pomanjkanju. Ne vemo, kako bi bilo živeti drugje, v čevljih nekoga drugega. Saj sem hvaležen za vse ugodnosti, moral pa bi znati bolje izkoristiti vse ponujene priložnosti.

E. J.

Hvaležen sem, da imam prijatelje, saj so moje življenje naredili boljše, lepše in zabavnejše. Brez njih bi bil osamljen, zato sem jim zelo hvaležen, da so ob meni. Kjer pa so dobre stvari, so tudi slabe. Vsak kdaj naleti na lažnega prijatelja, ki mu takoj nekaj pomembnega zaupa, a se izkaže, da ti kar naenkrat, ko najmanj pričakuješ, obrne hrbet in te prizadene.

A. H.

Ni lepšega, kot je družina. Najlepši je zopel materin objem ali očetova pridiga o tem, kaj je prav in kaj narobe. Brat ali sestra sta vedno tvoj življenjski prijatelj, ki ti nikoli ne bo obrnil hrbta. Tudi ko nimaš prav, te bo usmeril na pravo pot. Dnevi, ki jih preživimo z družino, so sveti, ona je tista, ki bo večno ob tebi in ti pomaga. Tudi ko določenih družinskih članov ni več, jih je treba ohranjati in varovati v srcu. Ko nekoga izgubimo, se ne osredotočajmo na tisto, kar bi mu lahko še lepega storili, ampak se spominjajmo srečnih dni, ki smo jih preživeli skupaj, ustvarjajmo nove spomine, ki bodo živeli, ko nas več ne bo, osredotočajmo se na ljudi, ki so tukaj ob nas sedaj, in lepih družinskih niti ne pretrgajmo, saj so večne.

N. M.

Vsak, ki ima možnost, da lahko obiskuje svoje babice, dedke, prababice, pradedke, strice in, tete je srečen človek. Jaz sem hvaležna, da imam veliko družino, ki mi vrača ljubezen. Prijatelji, fantje, dekleta ... tako kot pridejo v tvoje življenje, lahko tudi hitro odidejo iz njega, družina pa ostane za zmeraj. Čeprav tudi v družini nikoli ne veš, kdaj se boš moral posloviti za zmeraj. Sama sem doživela izgubo v svojem življenju, svojega biološkega očeta. Bila sem še majhna, tako da se ga ne spomnim prav dobro. Imela pa sem srečo, da sem dobila nadomestnega očeta. V mojem življenju mi je dal ljubezen, ki bi mi lahko manjkala. Za to sem zelo hvaležna.

T. V.

Otožno razpoloženje

Glasno sem zaloputnila vrata svoje sobe. Jezno sem odcepotala do postelje, se ulegla nanjo in začela jokati. Spraševala sem se, zakaj, odgovora nisem našla. Strmela sem v strop, solze pa so mi tekle po obrazu. V sobi je bila čista tišina, čisto drugače od tega, kar se je dogajalo v moji notranjosti. Vprašanja so postajala vse glasnejša in vsiljivejša. Želela sem jih spraviti na plano, a ko sem odprla usta, je iz njih prišel le žalosten vzdih. Poskusila sem zaspati, a ni šlo, saj so vprašanja še vedno nerazrešena glodala. Morila so me in budila, dokler nisem obupala. Usedla sem se na stol in iz denarnice vzela fotografijo. Strmela sem vanjo, videla pa nisem ničesar drugega kot žalost in jezo. Potem me je prešinilo. Vzela sem list papirja in začela ustvarjati. Vprašanja in odgovori so se izlili na list papirja, včasih je bilo pojasnilo napisano, včasih pa kar narisano. Tako sem ustvarjala, dokler ni bila moja glava povsem prazna. Umirila sem se in prenehala jokati. Nasmeh se mi je zarisal na usta, ko sem pogledala na list papirja.

Maša

Kaj je v življenju pomembno?

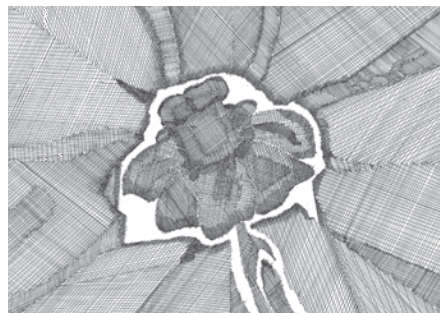
V življenju se velikokrat vprašamo, kaj je pomembno in kaj ni. Na primer, ali je res pomembno, da imamo najboljši telefon oz. najnovejši računalnik, ki je trenutno na trgu, ali je važnejše, da privarčujemo nekaj denarja za hude čase? Seveda je lepo imeti drage stvari, ki jih lahko vsi vidijo, ampak ali jih resnično potrebujemo? Bomo izkoristili vse lastnosti, ki nam jih ponuja novi telefon? Najverjetneje ne. Pomembno je samo, da je na zadnji strani odgriznjeno jabolko. No, ja, pomembno je samo za nekatere, verjetno za tiste, ki nimajo časa ali energije, da bi se pozanimali, kaj vse nam telefon ponuja, saj bi tako ugotovili, da je na trgu veliko telefonov, ki ponujajo več za veliko nižjo ceno.

Tina

V življenju so pomembni prijatelji in zdravo okolje, ljudje in družinski člani, ki te sprejmejo takega, kakršen si.

Spodbudno okolje ti dovoli, da postajaš vsak dan boljša oseba. Denar in materialno bogastvo nista najpomembnejša, hitreje si nesrečen, če nimaš nikogar, ki bi te imel rad. Denar ti zamegli presojo, tako da ne vidiš več, kaj je res pomembno v življenju. To so osebe, na katere se lahko zaneseš.

Jan

Ibrahim Dizdarević

Hvaležen sem, ali pa bi moral biti, za ...

Ljudje živimo na zemlji milijone let. Vse stvari, ki jih imamo, se nam zdijo samoumevne. S tem mislim hrano, vodo, elektriko, šolanje ...

Pogoji za življenje so v več evropskih državah bolj kot ne popolni. Ni vojn, stvari nam ne primanjkuje, vendar kljub temu nismo zadovoljni. Če bi na primer Afričani le za en dan izkusili to, kar mi izkušamo cele dneve, bi bili najsrečnejši ljudje na svetu. Ampak ljudje smo takšni, da se stvari hitro naveličamo in jih jemljemo kot nekaj samoumevnega. Že to, da smo na Zemlji dobili priložnost za življenje, je dovolj velik razlog za hvaležnost. Stvari znamo ceniti šele, ko jih izgubimo. So dežele na svetu, v katerih ni miru ali pa jih pesti hudo pomanjkanje. Ljudje bežijo v druge države, mnogim pa tudi ne uspe.

Rad bi poudaril, da bi morali biti bolj hvaležni za vse, kar imamo. Za vodo, ki kar priteče iz pipe, za elektriko in gospodinjske strojčke, ki nam lajšajo delo, za prevozna sredstva, ki nam pomagajo potovati ... Predvsem pa moramo biti hvaležni za naše bližnje, ki nas imajo radi in brez katerih nas ne bi bilo.

Tilen Ritter

Hvaležna sem za vse, kar imam. Nisem lačna niti žejna, oblečena sem, imam priložnost za izobraževanje, imam vse, kar potrebujem, srečna sem. Ljudje se po navadi ne zavedajo, kaj imajo. Pritožujemo se, pa sploh ne vemo, zakaj. Na tem planetu je preveč otrok, ki nimajo nič od tega, kar imamo mi. Nimajo pitne vode, toplega doma, ne čaka jih pripravljeno kosilo, ko pridejo domov, kaj je šola, pa sploh ne vedo. Niso krivi, da so rojeni v takšnih okoliščinah, nič ne morejo storiti glede tega. Nimajo priložnosti za normalno življenje, ampak imajo kljub temu nasmeh na obrazu. Zakaj se potem mi pritožujemo, ker nimamo največjega telefona? Moramo se zavedati, da obstajajo

ljudje, ki ne vedo, kaj je telefon. Moramo se zavedati, da smo srečni in da moramo biti hvaležni za življenje, kakršnega imamo.

Nina Mihelič

Premalokrat se zavemo,
da moramo biti hvaležni staršem,
zaradi njih obstajamo in smo.
Hvala za vse spodbude, tople besede,
dobronamerna dejanja, pretehtane odločitve
in vzgojne kazni,
tako da smo usmerjeni na pravo pot življenja.
Bodimo hvaležni za to, kar imamo.
Hvaležni smo za vsak trenutek,
ki ga preživimo s prijatelji in družino.

Nikoli ne vemo, kdaj se ne bomo mogli več zahvaliti.

Tinkara

Beseda lahko konča spor

Vedno za prepir sta kriva dva,
a po navadi eden spor konča.
Išče in išče besedo,
ki začne se na O.
Globoko razmišlja v noč,
še internet ni v pomoč.
Pogleda še v omari,
ko naenkrat srce se ustavi,
zaigra od sreče in k prijateljici steče.
Reče: »Oprosti, oprosti, oprosti.«
Čarobne besede, ki spor
in predolg odmor so v hipu končale.
Ena beseda rešila je vse, naj spor več ne ponovi se.

T. R.

Smisel našega življenja je ...

Ljubezen. Brez nje je vse navada, običajno, neka-kšen ritual. Navajeni smo na naše življenje. Poznamo ga. Kar naenkrat pa se nam lahko zgodi kaj lepega, obišče nas ljubezen, ki je eno najlepših čustev. Če imamo nekoga, ki nas ceni, nas ima rad, preživlja lepe in težke trenutke z nami, nas spodbuja, motivira, razvaja ... potem je življenje takoj lepše. V sebi smo bolj veseli, počutimo se samozavestnejše, dober občutek je, če komu pomenimo nekaj več kot ostali. Ljubezen je bistvo našega življenja, boriti se moramo zanjo in si prizadevati, da si jo zaslužimo.

Karin

Smisel življenja je skrivnosten in vsak si ga drugače razlaga. Včasih pridemo do točke, ko menimo, da je vse brezsmiselno. Ko si tako potrt, bi najraje izginil in izbrisal samega sebe. Takrat zares začnemo razmišljati o smislu življenja, kajti ko smo srečni, spregledamo veliko težav. Pa je tako prav? Biti srečen, vendar slep ali žalosten, ampak moder? Imeti rad sebe in odkriti svoj smisel življenja dandanes ni lahko. Družba vpliva na vsakega posameznika in velikokrat se sploh ne zavedamo, kako nas lahko drugi ljudje spremenijo in vplivajo na nas. Zapomniti pa si moramo, da se moramo posvetiti sebi. Nihče nas ne pozna tako dobro, kot se sami. Velikokrat te prednosti ne znamo izkoristiti in iščemo zasilne izhode. Zmeraj najdemo nove težave in se ne znamo sprostiti, najti pravi smisel življenja.

Anonimnež

Smisel življenja je, da delaš to, kar te veseli. S tem se soočamo tudi mi sami, saj smo morali izbrati poklic, ki nas veseli, ker bomo to počeli vse življenje. Marsikateri ljudje sovražijo svojo službo, čeprav so si jo sami izbrali.

L. T.

Smisel življenja je biti in pri tem uživati.

Delati in se pri tem smejati.

Smisel življenja je čutiti ljubezen, veselje, žalost, upanje.

Smisel življenja je najti sebe v morju drugih oseb, smisel življenja je pisati svojo zgodbo, popraviti svoje napake in delati nove.

Smisel življenja je to in ono, prav vsak od nas ima svojo idejo.

Rok Lavrič

Smisel življenja je imeti rad sebe in svoje bližnje. Se zabavati, imeti čas zase in za svoje misli. Uspeti v tistem, kar delaš in to imeti rad. Sprejemati odločitve in sprejemati posledice svojih odločitev, ki vplivajo na naše življenje in življenje drugih. Smisel življenja je tvegati. Brez tveganja, zabave in človeške topline bi bilo naše življenje turobno in nezanimivo. Smisel življenja je najti srečo. Da pa je človek lahko srečen, mora biti izpolnjenih kar nekaj pogojev: zadovoljitev osnovnih potreb, človeška interakcija ter notranji mir. Ne da bi izpolnil te pogoje, je človek sploh človek?

B. F.

Si se že kdaj spraševal o smislu življenja? Zakaj si prišel na ta svet in si takšen, kot si – unikaten? Smisel življenja ni samo ležanje na plaži, kakor pravi naša znana slovenska pesem, ni samo lenarjenje, spanje ali pohajkovanje. Smisel življenja je najti samega sebe, poiskati razlog, zakaj si ravno ti enkratna oseba bila poslana na ta kraj in ob tem času. Vsak človek ima svoj smisel življenja in ko ga najde, to v njem spodbudi srečo, veselje in olajšanje. In takrat bo življenje lažje, uspešnejše in slajše. Zato, kaj še čakaš? Vstani s postelje in začni iskati svoj smisel življenja.

Anamari Hribar

Smisel življenja je delati, kar imaš rad, delati v sedanjosti, načrtovati prihodnost in razmišljati o preteklosti. Smisel življenja je biti samostojen, a ne samotnen. Smisel življenja je zgraditi, ne uničiti, upati na boljše prihodnost in sprejeti, ko se ta ne uresniči. Delati vsak dan, da bo naslednji dan svetlejši, in uživati v času, ko se ti ponudi brezdolje.

Luka Sedlar

Smisel življenja je najti svoj smisel. Zveni preprosto, vendar ni. V življenju smo obdani z različnimi ljudmi. Nastopijo težave: jeza, zavist, sebičnost, pa tudi sreča, smeh, ljubezen in naklonjenost. Gradi nas ravnovesje – dobro in slabo. Ljudje se ne znamo nadzorovati, ne znamo ceniti in prav ljubiti, ne znamo spoštovati. Ne drugih, še sebe ne. Ne vzamemo si časa zase. Raje se smilimo sami sebi, namesto da bi se učili iz napak. Gledamo, a ne vidimo, poslušamo, a ne slišimo. Ne soočimo se s svojimi problemi. Namesto da bi gradili na sebi, se osredotočimo na vse drugo. Zato pride do nespopravnosti. Če ne ljubimo sebe, ne moremo ljubiti drugih. In ko boš opazil, kako si drugemu le z besedo polepšal dan, takrat boš opazil smisel življenja.

A. K.

Hvala

Nikdar ne momljaj besed zahvale. Zahvali se v slogu! Nikdar se ne sramuj te veličastne besede. Imenuj osebo, ki ji gre zahvala. Četudi se zahvaljuješ več oseb, se zahvali še vsakemu posebej. Hvala naj bo beseda, ki jo izrečeš vsak dan. Veliko pomeni osebi, ki se ji zahvaljuješ, če bo ta beseda iskrena. Če ni iskrena, je enakovredna laži, saj se lažeš o svoji hvaležnosti.

P. V.

Nasmeh je lahko začetek prijateljstva

En nasmeh je potreben, da spremeni dan, minuto, sekundo na lepše. Že samo nasmeh ob pozdravu včasih v nas spodbudi občutek toplote, zaželenosti. Čeprav osebe morda ne poznamo, zakaj ji ne bi podelili nasmeha in tako polepšali dan sebi in njej? Res je, da morda ne dobimo vedno vrnjenega prijaznega nasmeha, vendar če ne poskusiš, ne boš nikoli izvedel. Mogoče pa ravno zaradi nasmeha dobiš novega prijatelja in iz tega prijateljstva se lahko razvije še kaj več. Naj bo nasmeh izraz resničnega prijateljstva! Z nasmehom smo bili ustvarjeni, z njim prijokali na svet, in prvo, kar smo zagledali, je bil nasmeh. Delimo nasmeh z drugimi in še lepši bo naslednji nasmeh!

Tinkara

Moj pogled na realnost

Svet se spreminja. Materialne dobrine so vse pomembnejše. Slog oblačenja, glasba, ki jo poslušamo, šport, ki ga spremljamo, nas definirajo kot osebo in na podlagi tega ljudje ustvarjajo predsodke. Naj navedem primer: Ko vstopiš v kak prostor, bodo ljudje najprej opazili tvoj stil oblačenja in si s tem ustvarili prvi vtis, ki je lahko pozitiven ali negativen. To lahko v prihodnosti predstavlja probleme v komunikaciji ali se izraža v nebesednem jeziku. Zdi pa se, da se stvari spreminjajo. Pred leti so tetovaže pomenile oviro pri iskanju zaposlitve ali celo težavo pri vključitvi v okolje in družbo. Sedaj pa tetoviranje sprejemamo brez večjih pripomb. Mislim, da videz osebe ne bi smel odločati o uspešnosti na določenem področju.

Drool

Španec v Sloveniji

Sem Diego Gonzales in prihajam iz Španije. Tam govorimo španski jezik, ki spada med romanske jezike. Poleg španščine v to skupino spadajo drugi jeziki, kot sta italijanščina in furlanščina. Romanske jezike uvrščamo med kentumske jezike. V to skupino jezikov uvrščamo se veliko drugih jezikov, kot so germanski (angleščina, nemščina in drugi) in grški jezik. Zelo rad potujem, zato sem se odločil poleg angleščine in nemščine spoznati še kakšen slovanski jezik. Veliko sem slišal o Sloveniji, zato sem se odpravil v to malo, a bogato državo. K sreči imam v Sloveniji prijatelja, ki se je tja preselil pred nedavnim iz Španije. Dogovoril sem se, da bom pri njem ostal en mesec. Živi v Kopru, to je ob obali. Ko sva se skupaj peljala proti njegovemu domu, sem opazil, da so javni napisi v slovenščini in v italijanščini. Vprašal sem ga, zakaj. Odgovoril mi je, da se takšnim napisom reče dvojezični napisi, saj v občinah Koper, Izola in Piran živi tudi italijanska manjšina, najverjetneje zaradi premikanja mej v preteklosti. Omenil je tudi, da tu obstajajo dvojezične šole in vrtci. Takšno situacijo imajo tudi v občinah Lendava in Murska Sobota. V teh dveh občinah, ki sta sicer na popolnoma drugem koncu države, pa živi madžarska manjšina.

Naslednji dan sva morala njegov avto odpeljati na servis. Tam sem slišal besede, kot so »hauba«, »šraufenciger«, »auspuh«, »bremza«, kar me je spominjalo na nemški jezik. Prijatelja sem vprašal, zakaj uporabljajo take izraze. Odgovoril mi je, da se to imenuje žargon. To so namreč prevzete besede za določeno področje.

Potem sva se odločila obiskati Ljubljano, glavno mesto Slovenije. Medtem ko sva čakala avtobus, so se zraven naju pogovarjali neki mladi fantje. Slišal sem besede »kul, the best, sure ...«. Spet mi je prijatelj razložil, da se temu pravi sleng. Mladi namreč radi uporabljajo angleške izraze.

Po tednu dni sva se iz Kopra odpeljala na Gorenjsko. Opazil sem, da so narečja na vsakem koncu Slovenije malo drugačna. Izvedel sem, da poznajo kar sedem različnih narečnih skupin. Pišejo knjižni jezik, govorijo pa pogovorni jezik, ko nastopajo pred skupino ljudi pa se govori zborni jezik. Ne glede na to, od kod si, moraš znati knjižni jezik, saj je slovenščina uradni jezik. V Kopru, Izoli in Piranu je poleg slovenščine uradni jezik še italijanščina. V Lendavi in Murski Soboti je ob slovenščini uradni jezik še madžarščina.

Na Gorenjskem sem slišal besede, kot so »antla« in »šporget«. To pomeni brisača in štedilnik. To so narečne besede, ki jih najbrž na drugem koncu Slovenije ne razumejo. Ker sem želel še več izvedeti o slovenščini, mi je prijatelj povedal, da obstaja tudi dvojina, ki je večina jezikov ne pozna. Prav tako tudi to, da ima kakšna beseda kar več pomenov. Tako moraš iz sobesedila razbrati, kaj kaj pomeni.

Slovenija je čudovita in zelo raznolika, tudi jezik je precej razgiban in zahteven, vendar zanimiv. Seveda zdaj znam nekaj besed, vendar ni podobno španščini, ki je moj materni jezik, slovenščina je namreč zame tuji jezik.

Julijana Cesar

Tuje spoštuj, na svoje bodi ponosen

Stavek je nedolgo nazaj izrekel neki športnik po zmagi. To je stavek, ki nam da misliti. Mogoče je ravno to ključ do uspeha, do zmage. Velikokrat druge preveč spoštujemo, jih poveljučujemo, čeprav smo sami zmožni doseči enako kot ostali. Velik problem je biti ponosen nase, na svoje rezultate, ideje, izdelke. Po drugi strani pa se nekateri cenijo visoko, previsoko. Mislijo, da znajo in vedo vse, pa čeprav je stvarnost drugačna. So pa tudi taki ljudje, ki si premalo zaupajo, ne zaupajo svojemu znanju, izkušnjam. Avstralska atletinja Sally Pearson se je na svoji športni poti soočila z vsemi temi pomisleki. Ko je začela nastopati na največjih tekmovanjih sveta, je svoje nasprotnice preveč spoštovala in sebe podcenjevala, pa čeprav je teden dni prej odtekla isti čas kot tekmice na tekmi. Dolga štiri leta se je ukvarjala s tem, da je začela sebe bolj ceniti in se je prepričala, da nasprotnice niso boginje, da se jih da premagati. Ko je naredila premik v glavi, se je uvrstila v finale teka na 100 m z ovirami na olimpijskih igrah in z mislimi o svoji sposobnosti ji je uspelo zmagati. Do konca sezone je bila nepremagljiva, a se je zaradi vseh teh rezultatov začela preveč ceniti. Nastopila je na mnogih tekmah, vendar ni več zasedla prvega mesta. Pred novo veliko tekmo je na novinarski konferenci izrekla: »Treniram, kot da sem druga na svetu, ne prva.«

Tomaž

Ljudje so neumni

Vsi mislijo samo nase. Nikomur ne pade niti na pamet, da niso edini človek na tem planetu Zemlja. So navdušeni nad idejo, da bi pomagali človeku v stiski, ampak ko kdo res potrebuje pomoč, ga ne pogledajo. Namesto da bi pomagali, zapravljajo svoj čas in denar za nepomembne stvari.

Ljudje mislijo, da jim bo kar vse padlo z neba. Imajo se za najpomembnejše na svetu, se samo pritožujejo, naredili pa ne bi nič, da bi kaj spremenili.

Ko se zjutraj zbudiš, na kaj najprej pomisliš? Na to, kaj boš ta dan doživel ali na to, kako dobro živiš? Niti na pamet nikomur ne pade, da bi pomislil, kako živijo drugi ljudje, vsi so zapredeni samo vsak v svoj svet. Zaprti so v svojem lastnem svetu, kjer je vse lepo in prav. Kot otroci smo bili res vsi malo preveč razvajeni. Ali kdo pomisli na starše, ki ne znajo prav vzgojiti svojih otrok, ki kršijo ta ista pravila, ki jih učijo? Starši te vedno učijo, da moraš spoštovati starejše, jim ne smeš segati v besedo, ko govorijo ... Kaj pa sami počnejo? Ne držijo se svojih načel, čeprav bi morali biti vzor. Nič čudnega, da so najstniki taki, kot so. Starši se sprašujejo, zakaj so zaprti vase in živčni. Zato ker takrat začnemo razmišljati s svojo glavo in ugotovimo, da starejši nimajo vedno prav. A starši nas po navadi ne slišijo in naših mnenj ne poslušajo. Starši nas ne razumejo, mislijo, da bo naše življenje tako, kot je njihovo, ko odrastemo.

Ljudje so neumni, ker mislijo, da imajo vedno prav, ker so prepričani, da so najboljši. Gledajo nase in pričakujejo, da se bodo drugi spremenili.

Ema

S pogovarjanjem smo skupina in družina, smo mreža brez interneta

V današnjem svetu se ljudje preveč posvečamo elektronskim napravam. Premalo se družimo skupaj v prostem času in tisti čas raje posvečamo igranju igrice, gledanju serij in brskanju po internetu. Nekateri se raje pogovarjajo prek sporočil in sedijo na kavču, namesto da bi šli na sprehod in se tam pogovarjali v živo, saj bi tako lažje zaznali čustva in mimiko sogovornika. Prek sporočil pa to malo težje ugotoviš oz. so ta čustva lahko izmišljena.

V starih časih, ko ljudje še niso imeli dostopa do telefona, so se več družili, otroci so se zunaj igrali, danes pa igrice igrajo po telefonu. Ljudje so informacije lahko izvedeli, ko so srečali prijatelja, in tako so lahko vsi vedeli, kaj se ta hip dogaja doma in po svetu. Takrat so si lahko nekateri kupili radio in si s tem krajsali čas. Danes pa radia sploh ne poslušamo, morda samo v avtu ali ko se peljemo na izlet. Zdi se mi, da bi se morali vsi vsaj za en teden odpovedati telefonu,

televiziji, računalniku ... in tako bi lahko spoznali življenje naših babic in dedkov in ugotovili bi, da ni smisel življenja samo v elektronskih napravah.

M. R.

Pogovarjanje in druženje z ljudmi, ki jih imamo radi, nas osrečuje. Uživati se da tudi brez interneta. Pogovarjanje nam pomaga pri spoznavanju ljudi. Posvetimo se osebam, jih poslušamo in jim prisluhnemo. Takrat izvemo veliko o ljudeh. Začutimo lahko njihovo srečo, žalost, strah, skrivnosti, zadrego, ljubo-sumje ... Takrat osebi lažje pomagamo, in ji svetujemo. To je tisto, kar šteje in je zelo pomembno. V svetu smo obkroženi z ljudmi, ki so vedno na telefonu in so zaprti sami vase. Ne moremo jih razumeti, jih spoznati in jim pomagati. Svet telefonov in interneta nas uničuje in to bi morali spoznati.

U. B.

Piki

Si ob meni, ko te potrebujem,
brišeš solze in ljubkuješ,
stisneš me k prsim in mi nežno šepetaš o stvareh, ki
tako močno jih ljubiš.

Obveznostim ni konca in razumem,
da časa zame vedno nimaš,
a karkoli se zgodi, vedi, da vedno čakam te.
Tam na drugi strani objamem te.

Patricia Krmelj

Začelo se je z njo

Ko uzrem tvoj obraz,
ne zrem v obraz tujca,
zrem v obraz ljubezni in življenja samega.
Ko sem s teboj, ne ljubim le tebe,
ljubim tudi sebe takšnega, kakršen sem s teboj.
Ljubim te in to je začetek vsega.

Lara

MI MLADCI

Literarno glasilo dijakov Srednje medijske in grafične šole Ljubljana

Mentorica glasila: **Milena Černe**

Mentorica grafičnih izdelkov: **Urška Hrovat**

(strani: 6, 12, 14, 15, 16, 17, 21, 25, 32)

Mentorica grafičnih izdelkov: **Špela Udovič**

(strani: 2, 4, 5, 9, 13, 18, 19)

Oblikovanje naslovnice: **Simon Savin**

(mentorica Urška Hrovat)

Grafična priprava: **Doris Kirn**

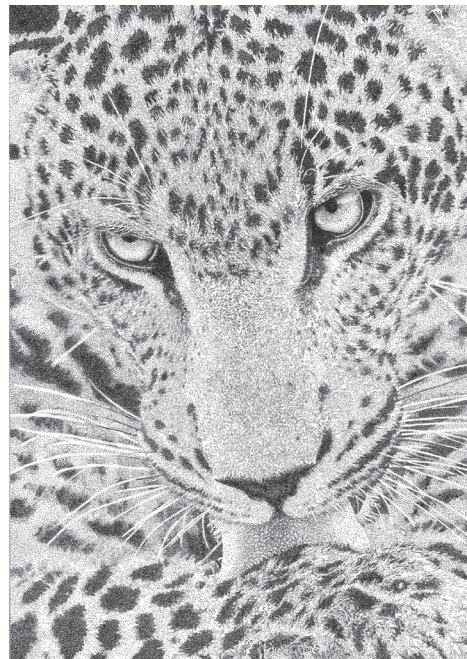
(Izdelek oz. storitev za 4. predmet poklicne mature)

Mentorica: **Lea Golob**

Tisk in vezava: **Srednja medijska in grafična šola Ljubljana**

Naklada: **400 izvodov**

Ljubljana **2019**

Sara Jagodic